

Περί Εταιρικής Κοινωνικής Ευθύνης

(Σε ασύνδετο σχήμα)

Γράφει ο
Βýρων Τομάζος
Μηχανολόγος,
Απόφοιτος Πολυτεχνείου
Μονάχου
e-mail: btomazos@gmail.com

Στο προηγούμενο άρθρο μου έγραφα για το επάγγελμα και τη φιλοσοφία του και εκεί επισήμανα ότι μία επιτυχία σε ένα κράτος, σε δήμο, σε εταιρεία φέρνει θετικά αποτελέσματα όταν αναγνωρίζονται οι υπηρεσίες και οι συνεισφορές όλων και κάθε επιτυχία να μοιράζεται.

Σκοπός της διοίκησης είναι να τονίζει την συνεισφορά όλων στο κοινωνικό σύνολο και να δίνεται

ιδιαίτερη έμφαση στην κοινωνική προσφορά κάθε ενέργειας, ενισχύοντας έτσι το ηθικό των εργαζομένων.

Μια επέκταση αυτής της μεθόδου, ή αν θέλετε φιλοσοφίας, είναι τα περί κοινωνικής ευθύνης των εταιρειών, θα έλεγα γενικά όλο το φάσμα των εταιρειών.

Το θέμα έχει απασχολήσει τις επιχειρήσεις για πολλά χρόνια, ασχολείται κυρίως με την άυλη συνεισφορά των εταιρειών και υπάρχουν αρκετοί τρόποι μετρήσεως, κάπου 42 πιο γνωστοί, που είναι γενικά αποδεκτοί.

Υπάρχουν αρκετοί φορείς που ασχολούνται και στην Ελλάδα με το θέμα, η «Καθημερινή» εξέδωσε ένα ειδικό ένθετο με τη Χριστίνα Δαμουλιάνου.

Για την αξιολόγηση της εταιρικής ευθύνης υπάρχει και σχετικό index είναι ένα κορυφαίο εργαλείο και μία σημαντική σήμανση που επιτρέπει στις εταιρείες να μετρήσουν αποτελεσματικά, να παρακολουθήσουν, να αναφέρουν και να βελτιώσουν τις επιπτώσεις τους για την κοινωνία και το περιβάλλον.

Όπως έχω γράψει και στο παρελθόν οι εταιρείες και κατ'επέκταση τα κράτη δεν μετριοούνται μόνο με τα πάγια αποθεματικά αλλά σήμερα δίνεται πολύ μεγαλύτερη σημασία με τα άυλά τους που έχουν βάσει τον ανθρωποκεντρικό δείκτη, τα μυαλά των εργαζομένων που λέει η λαϊκή μούσα, καθώς και άλλες παραμέτρους όπως πόσο η εταιρεία είναι αρεστή στην τοπική κοινωνία, τι προσφέρει για το περιβάλλον, στους εργαζομένους και γενικά στην αγορά.

Για αυτό έχει αναπτυχθεί και στην Ελλάδα, το CR INDEX που είναι ένας δείκτης εταιρικής κοινωνικής ευθύνης.

Αναμφισβήτητα σήμερα το θέμα της ανταπόδοσης της προσφοράς στην κοινωνία μιας επιχείρησης κατέχει σημαντική θέση στην ατζέντα του επιχειρηματικού κόσμου.

Η οικονομική κρίση έχει επιφέρει και βαθιά κρί-

ση εμπιστοσύνης στους θεσμούς και τις επιχειρήσεις. Σε ένα τέτοιο περιβάλλον αμφισβήτησης και δυσπιστίας οι εταιρείες πρέπει να καταλάβουν ότι δεν έχουν άλλη επιλογή παρά μόνο τις αρχές της εταιρικής κοινωνικής ευθύνης.

Οι εργαζόμενοι μιας εταιρείας που έχει ενσωματώσει την εταιρική κοινωνική ευθύνη σαν στρατηγική της και έχει δημιουργήσει ένα καλό εργασιακό περιβάλλον, επιδεικνύουν υψηλότερα επίπεδα συνεργασίας καθώς και υψηλότερα επίπεδα δέσμευσης στην προσωπική τους εργασία η οποία κατ'επέκταση δεσμεύεται προς το κοινωνικό σύνολο. Πρέπει οι εργαζόμενοι να θεωρούν την εταιρική ευθύνη της εταιρείας στην οποία εργάζονται σαν προέκταση της δικής τους προσωπικής υπευθυνότητας, σαν εργαζόμενοι και σαν πολίτες.

Νομίζω, η προέκταση της εταιρικής κοινωνικής ευθύνης είναι και ευθύνη μας και ως πολίτες προς το κράτος. Χρειάζεται να συνειδητοποιήσουμε ότι το κράτος είμαστε όλοι εμείς, ότι όταν βλέπουμε να ξοδεύεται έστω και ένα ευρώ αδικαιολόγητα, να το βλέπουμε σαν να φεύγει από την τσέπη μας, όπως πχ. αν πάμε σε μία ταβέρνα και δεν μας δώσουν απόδειξη π.χ 123 Ευρώ, το κράτος μας δηλαδή εμείς οι ίδιοι ζημιωνόμαστε περίπου το 55 ευρώ. Δηλαδή αν τυχαίνει να είμαστε συνταξιούχοι τότε είναι από αυτά που θα πληρωθεί η σύνταξη μας.

Δυστυχώς στην Ελλάδα έχουμε δυο κίνητρα δικαιολογίες φοροδιαφυγής το πρώτο ήταν ότι τα λεφτά μπαίνανε σε ένα κουβά χωρίς πάτο και το δεύτερο, έχει να κάνει με το DNA μας από την τουρκοκρατία που τότε προσπαθούσε ο κόσμος να μην πληρώσει τους τόκους-φόρους.

Όπως έχω ξαναγράψει πιστεύω ότι έχει επέλθει κάποιο νοικοκύρεμα και από μεγάλες σπατάλες έχουν περιοριστεί σημαντικά, όπως πχ στην υγεία, στην φαρμακοιατρική περίθαλψη (που είχαμε τεράστια ποσά αν θυμάμαι καλώς που έφταναν περίπου τα 7 δις και τώρα έχουν κατέβει περίπου στα 2 δις), καθώς έχουμε και ισοσκελισμό εσόδων-εξόδων, επομένως οι προαναφερθείσες δικαιολογίες φοροδιαφυγής δεν έχουν αίρισμα.

Η εταιρική κοινωνική ευθύνη όσο και να φαίνεται ουτοπιστική σε ορισμένους εν τούτοις είναι ρεαλιστική και έχει τρομερές θετικές επιπτώσεις στο περιβάλλον, την κοινωνία, φυσικά στους εργαζόμενους και γενικά στην αγορά.

Το περιβάλλον για μένα είναι ίσως το πιο σημαντικό για το οποίο υστερούμε πολύ στην Ελλάδα και για να είμαι πιο σαφής **το περιβάλλον έξω από το σπίτι μας**, γιατί μέσα στο σπίτι μας, επειδή έχω ζήσει και έχω μέτρο συγκρίσεως από Αμερική και Γερμανία, είμαστε πολύ καθαροί ειδικά στην κουζίνα, στα σαλόνια κτλ. Υστερούμε βέβαια στους περιβάλλοντες χώρους και γενικά στην κοινότητα.

Την ανακύκλωση δεν την έχουμε ακόμη βάλει

βαθιά στο πετσί μας συμπεριλαμβανομένου και της αφεντιάς μου, δεν έχουμε φτάσει εκείνο το γερμανικό μοντέλο που σε κάθε σπίτι έχουν ένα κάδο με 4 διαχωριστικά για χαρτί-γυαλί-αλουμίνιο και αναλώσιμα τρόφιμα και όσοι έχουν κήπο τα ρίχνουν σε έναν ειδικό απλό ξύλινο κάδο που μετατρέπει τα αναλώσιμα σε λίπασμα.

Νομίζω ότι τα σχολεία έχουν ακόμη να κάνουν αρκετή δουλειά και η πολιτεία βέβαια παραπάνω αφού οι περισσότερες χωματερές που έχουμε είναι παράνομες.

Βλέπω στον Πειραιά σχεδόν όλα τα μαγαζιά να πετούν έτσι τα χάρτινα κουτιά χωρίς να τα διπλώνουν μαζί με τα άλλα σκουπίδια και ευτυχώς που υπάρχουν και οι γύφτοι με τρίκυκλα που τα ξεχωρίζουν και παίρνουν τα χαρτιά.

Στην Ελβετία έχουν ένα σύστημα που οι πολίτες αγοράζουν τυποποιημένες σακούλες με το όνομα τους και έτσι ο καθένας πληρώνει ανάλογα με το τι σάκουσ χρησιμοποιεί. Και ένα «καλαμπούρι»: κάπου εκεί στην Ελβετία μέσα στους σάκουσ με ονόματα βρέθηκε και ένας ανώνυμος. Το πήρε λοιπόν η πολιτεία και επειδή δεν μπορούσε να βρει τίποτα συγκεκριμένο ποιος το έβαλε, εστάλη σε ειδικά εργαστήρια (σαν να λέμε στο εγκληματολογικό) και μετά από έρευνες τύπου FBI βρήκαν ότι ανήκει σε έναν έλληνα φοιτητή. Έγινε σάλος στην Κοινότητα μιας και για κάτι τέτοια οι Ελβετοί ψοφάνε για να κατηγορήσουν τους άλλους. Ο φουκαράς ο φοιτητής δεν τον γνώριζε ήταν νεοφερμένος...

Δεν συμφωνώ να είμαστε και έτσι αλλά κάπου στο μέσο πρέπει να βρούμε τον εαυτό μας σε ό τι αφορά το περιβάλλον.

Φυσικά οι φίλοι μας, οι προοδευτικοί θα θυμούνται ότι αυτοί που είχαν τόσα πολλά ιδανικά για την κοινωνία και το περιβάλλον (π.χ στην πρώην ανατολική Γερμανία) μόνο μία χημική εταιρεία ρύπανε πολύ παραπάνω από όλες τις χιλιάδες της δυτικής Γερμανίας.

Εκεί ήταν τα κουλτουριάρικα πολιτικά κόμματα, που το ασύνδετο μου σχήμα μου επιτρέπει να αναφερθώ. Αυτά που γράφει ο Γιανναράς στην «Καθημερινή» για τους φίλους μου τους αριστερίζοντες γιατί πολλοί φίλοι μου θέλουν να λέγονται αριστεροί ενώ μένουν πεισματικά άσχετοι με κάθε έννοια προτεραιότητας των κοινωνικοκεντρικών κριτηρίων, άσχετοι με κάθε αντίσταση στον ατομοκεντρικό καταναλωτικό πρωτογονισμό.

Γι αυτό και τα κόμματα της «Αριστεράς» στην Ελλάδα είναι μόνο κόμματα διαμαρτυρίας ή ψυχαναγκαστικού παλαιοημερολογιστισμού. Μιλάνε για «κοινωνικούς αγώνες» και εννοούν συντεχνιακούς εκβιασμούς. Μιλάνε για κοινωνικό κράτος εννοούν ασύδοτη τη λωποδυσία σε κάθε πτυχή της κρατικής λειτουργίας και όπου εφαρμόστηκε το σύστημά τους ήταν οι πρώτοι που ρύπαναν ασύστολα το περιβάλλον και ζημίωσαν το κράτος.

Αυτοί δεν έχουν καμία σχέση με τους άθλιους του Βίκτωρα Ουγκώ, την Γαλλική Επανάσταση ή με την Πρώτη του Μάη στο Σικάγο, που σκοπός τους ήταν να καταπολεμήσουν την φεουδαρχία, την πραγματική εκμετάλλευση του εργαζομένου. Το ίδιο θα έλεγα και για την ακροδεξιά που μιλάνε για πατρίδα και εννοούν κάτι άλλο, και αυτοί δεν έχουν καμία σχέση πχ με τους ήρωες του 21.

Σε ένα στρογγυλό τραπέζι, μιας και είναι τώρα της μόδας να συζητάμε, είπα τις απόψεις μου και μου είπε ένας φίλος μου ότι μιλάω από τη δική μου σκοπιά, μου είπε ότι με κατέχει το πρίσμα του συμφέροντος, στεναχωρήθηκα πολύ διότι θέλω καλόπιστα να με πιστέψετε ότι στη ζωή μου δεν έβαλα το ίδιο συμφέρον πάνω από το κοινό.

Στην εποχή μας δεν θέλουμε οπαδούς, θέλουμε σκεπτόμενους...

Θα ήθελα επίσης να πω ότι σαν νέος και εγώ είχα προοδευτικές ιδέες, πίστευα στην έννοια του κράτους και στη διαχείριση του κράτους του δημοσίου χρήματος. Με τον καιρό όμως διαπίστωσα, και ειδικά όταν επισκέφθηκα τις τότε ανατολικές χώρες, ότι **πρόκειται για μια ουτοπία** η οποία έχει αποτύχει αισχρά στην πράξη και έχει καταστρέψει λαούς και κοινωνίες.

Δυστυχώς στην Ελλάδα ενώ το καπιταλιστικό σύστημα κέρδισε δια των όπλων την εξουσία, στον εμφύλιο, ιδεολογικά όμως κέρδισαν την εξουσία οι αριστεροί οι οποίοι παρόλο που έχουν περάσει τόσα χρόνια ακόμα έχουν τις σταλινικές - μαοϊκές ιδέες και γενικά βλέπουν το δέντρο και όχι το δάσος. Π.χ το ελληνικό κράτος έχει ακίνητη περιουσία περισσότερη από το αμερικάνικο κράτος η οποία λιμνάζει και φθείρεται αχρησιμοποίητη και συν τις άλλους πληρώνει για αυτή.

Μόλις πάει να πουληθεί κάτι μιλάνε για ξεπούλημα της Ελλάδος. Σημασία έχει όχι ποιος έχει τις μετοχές σε κάτι που ανήκει σε μία επικράτεια αλλά ποιος αποφασίζει για αυτό το ακίνητο το οποίο ανήκει στην επικράτεια, και αυτό είναι το κράτος που έχει την εκτελεστική, την νομοθετική και την δικαστική εξουσία. Πχ το μισό Λονδίνο ανήκει στους ξένους. Είναι σαν να έχεις ένα κτίσμα σε ξένο οικόπεδο.

Σε αυτό το κράτος ανήκει η περιουσία αφού είναι μέσα στην επικράτεια του.

Γι αυτό το θέμα θα επανέλθω σε ένα άλλο άρθρο μου. Άλλωστε η λέξη ξεπούλημα δημόσιας περιουσίας είναι ένα σλόγκαν του λαϊκισμού, που δυστυχώς πουλάει.

Σίγουρα δεν είναι όλα άσπρα-μαύρα αλλά τώρα με την κρίση έχουμε υποχρέωση να διαβάσουμε και να ακούμε όλοι προκειμένου να βγάλουμε τη δική μας άποψη και να απαγκιστρωθούμε από παλαιωμένες ιδέες και αντιλήψεις.